

25 regionale omgevingsdiensten: grote stappen, gauw thuis?

Inleiding

De Vereniging BWT Nederland is in 2003 opgericht om te werken aan professionalisering en belangenbehartiging van dit belangrijke segment van het omgevingsrecht: het bouw- en woningtoezicht. Alleen al het feit van onze oprichting en doelstelling is een teken, dat wij de noodzaak onderkennen tot professionalisering. We zijn als brancheorganisatie geen vakbond. Belangenbehartiging wil voor ons vooral zeggen, dat we een verantwoorde kwaliteit van de gebouwde omgeving nastreven en dat we daarin een belangrijke rol zien weg gelegd voor de (lokale) overheid. We sluiten de ogen niet voor de personele effecten van voorgenomen wijzigingen, integendeel, maar we letten daarbij vooral op de gevolgen die dit kan hebben op het werk, dat er van ons wordt verwacht.

Het kabinet Balkenende IV heeft diverse commissies ingesteld, die de afgelopen maanden naar buiten zijn gekomen met hun adviezen. Een groot deel daarvan heeft mede betrekking op ons domein. Eén rapport – “De tijd is rijp” van de Commissie Mans – kan zich blijkens recente uitlatingen van ministers verheugen in warme support vanuit het kabinet. Op onderdelen willen de ministers nog verder gaan dan de Commissie aanbeveelt en ze staan een implementatietempo voor, dat op zeer gespannen voet staat met de dagelijkse praktijk.

In “De tijd is rijp” vinden we herkenbare observaties, goede argumenten en bruikbare voorstellen, die kunnen helpen om de handhaving van de VROM-regelgeving op een hoger plan te brengen. In dat opzicht is deze commissie voortvarend met haar opdracht in de weer geweest. Helaas is het echter te veel ‘grote stappen, gauw thuis’, waardoor onverkorte invoering van de voorstellen van deze commissie noodzakelijke kwaliteitsborging eerder bedreigt dan op een hoger plan brengt.

Minister schiet in eigen voet

Door de koppeling, die minister Cramer nu legt – 1 januari 2010 als ‘harde’ datum voor invoering van de Wabo en reeds in 2011 instelling van de 25 omgevingsdiensten – schiet zij naar onze mening in haar eigen voet. De essentie van die 25 diensten moet worden geregeld in het Bor (Besluit omgevingsrecht) en de Invoeringswet Wabo. Deze beide cruciale instrumenten moeten nog vrijwel de gehele advies- en besluitvormingsmolen door om uiterlijk in september 2009 zover te zijn, dat nog die maand een publicatie in het Staatsblad kan plaatsvinden om genoemde invoeringsdatum te kunnen halen. Door beide aspecten nu zo nadrukkelijk te koppelen onderschat de minister zowel de staatrechtelijke en overige discussie, die hieraan te pas komt, als de enorme veranderlast, waarmee ze de medeoverheden opzadelt. Dit zal voorspelbaar de besluitvorming zodanig frustreren, dat de ‘harde’ invoeringsdatum onbedoeld opnieuw niet haalbaar zal blijken.

Dat zou niet alleen bestuurlijk-politiek buitengewoon onverstandig zijn, maar ook zeer frustrerend voor al diegenen in het veld, die zich gedegen en met enthousiasme voorbereiden op de komst van de Wabo! De minister mag dit zichzelf en degenen die de Wabo straks moeten en willen waarmaken gewoonweg niet aandoen. Er zijn nog genoeg andere zaken die voor 1 januari 2010 moeten worden geklaard en die op zich reeds alle beschikbare energie, aandacht en bestuurskracht zullen vragen. De vorming van 25 verplichte omgevingsdiensten daar ‘zomaar even’ aan toevoegen, leidt af, vreet energie en ondergraaft de motivatie en het enthousiasme die hard nodig zullen zijn voor de weg van droom tot daad.

Als organisatie van professionals in dit vakgebied vragen we nadrukkelijk de aandacht van ieder, die de besluitvorming hierover de komende tijd kan en moet beïnvloeden. Wij zouden ons en tal van de bij ons aangesloten gemeenten, die de laatste jaren gezamenlijk of

25 regionale omgevingsdiensten: grote stappen, gauw thuis?

afzonderlijk grote inspanningen hebben geleverd om de kwaliteit van ons werk op een hoger plan te brengen, afgeserveerd kunnen voelen door de wijze, waarop men nu via centrale regie (regering en parlement) meent te moeten ingrijpen. Soms is een plan van zodanige kwaliteit, dat het zo'n offer ook wel waard is. Echter, wij zijn met betrekking tot het plan 'Mans+', zoals dat nu opdoemt uit ministeriële speeches e.d., er allerminst van overtuigd, dat dit plan in aanmerking komt voor dergelijke offerbereidheid.

Gemeenten hebben de laatste jaren op eigen houtje of via brancheorganisaties als de onze veel geïnvesteerd in kennisuitwisseling, kwaliteitsverbetering, ontwikkeling en toepassing van tal van *tools* om het werk professioneler te doen, scholing en training van medewerkers, reorganisatie om de bundeling van leefomgevingstaken ook organisatorisch gestalte te geven, aanschaf van nieuwe 'integrale' ICT, complete verbouwingen zelfs om deze organisatieverandering te ondersteunen inclusief de concretisering van 'één loket'.

Een zo abrupte invoering van 25 regionale omgevingsdiensten als nu wordt voorgesteld leidt tot een grote mate van desinvestering. Veel van wat er vooral op lokaal niveau is ontwikkeld, gerealiseerd en geïmplementeerd zal door gebrek aan afstemming, ontoereikende of juist overgedimensioneerde schaal noch bij de regionale diensten noch in de deelnemende gemeenten bruikbaar blijken. In die zin hebben de voorstellen onvoldoende oog voor de onontkoombare voorwaarde het transitieproces in te richten en aan te passen naar de lokale situatie. Anderzijds leidt alleen al de globale aankondiging van de kabinetsplannen door minister Cramer tijdens de Dag van de Wabo ertoe, dat gemeenten pas op de plaats maken om verdere investeringen in professionalisering te doen. Dat voorkomt weliswaar verdere potentiële kapitaalvernietiging, maar remt de noodzakelijke verbeteringen eerder dan dat het deze stimuleert.

Waarom zo kritisch?

In de aanpak die ons voor ogen staat blijven veel goede elementen uit 'Mans+' inhoudelijk overeind, zeker in het 'eindplaatje'. Het moet echter van het hart, dat ons eigen vakgebied er wel erg bekaaid van af komt bij de Commissie Mans. Wel beschouwd baseert deze haar aanbevelingen nagenoeg volledig op input vanuit de milieuwereeld, vooral gezien door de justitiële bril met de focus op milieucriminaliteit. Dat is een belangrijk thema, maar de wijze waarop het nu dit hele dossier domineert is zonder meer disproportioneel. Het overgrote deel van de Wabo-aanvragen betreft echter bouwgerelateerde zaken.

De blik op BWT is vrijwel uitsluitend gevoed door de rapportage van de VROM-inspectie over de gemeenteonderzoeken uit de periode 2003-2008. Mans en kabinet gaan er geheel aan voorbij, dat die onderzoeken vooral vaststellen waar een gemeente in vergunningverlening en toezicht aantoonbaar op heeft gelet. Een voorbeeld : een gemeentelijke milieufdeling scoorde bij de zelfevaluatie in het kader van de Professionalisering Milieuhandhaving eind 2002 een 1,4 als rapportcijfer en aan het eind van het verbetertraject een 10, die overeind bleef na de externe *auditing*. De afdeling deed haar werk inhoudelijk vrijwel identiek als voor die tijd, maar legde veel meer vast, vooraf qua planning, programmering en bestuurlijk *commitment*, achteraf qua verantwoording.

Prima, daar zijn wij als vereniging ook helemaal voor! Maar ten eerste moest worden vastgesteld, dat er zo veel minder aan daadwerkelijke handhaving werd gedaan als voor die tijd en ten tweede laat het voorbeeld zien hoe weinig de conclusie van de VROM-inspectie zegt over de feitelijke prestaties. Nogmaals, we weten heel goed wat eraan schort en zijn juist

25 regionale omgevingsdiensten: grote stappen, gauw thuis?

om die reden als vereniging opgericht. We hebben er echter ernstig bezwaar tegen als de papieren werkelijkheid zonder meer wordt aangezien voor de feitelijke.

Het voorbijgaan aan lastige feiten zoals hiervoor genoemd laat zien dat men haast heeft. Het kabinet ziet niet alleen het momentum van de invoering van de Wabo als argument: “de tijd is rijp”, maar koestert ook een begrijpelijk wantrouwen tegen verbetering op basis van vrijwilligheid, met name qua tempo. In plaats van de *bottom up* benadering die de VNG voorstelt om de uitvoeringskwaliteit van de leefomgevingstaken op een hoger plan te brengen stellen commissie en kabinet een *top down* benadering voor: bij wet regelen, dat er al in 2011 regionale omgevingsdiensten worden ingesteld. Zelfs aantal en begrenzing zijn al vastgesteld: 25 stuks congruent aan de politie- en veiligheidsregio's. Maatwerk alleen bij hoge uitzondering.

Dat lijkt heel duidelijk en kordaat; en voor de congruentie bestaan ook wel enkele argumenten, maar aan het voorstel zitten tal van aspecten die intensieve politieke discussies zullen uitlokken en die ook waard zijn. De besluitvorming alleen al zal zeker niet in het tempo gaan, dat de ministers nu voor ogen hebben. Op een aantal van dergelijke aspecten gaan we in deze notitie nog nader in. Hier noemen we al vast de staatsrechtelijke aspecten. Weliswaar blijft de bestuurlijke bevoegdheid bij de gemeente, krijgt deze zelfs de provinciale bevoegdheid erbij, maar de ruimte voor bestuurlijke afweging wordt wel erg beperkt als de deskundigheid bij de regionale dienst zit. Impliciet leidt dit tot de terugkeer van de secretarieambtenaar van vroeger, maar kunnen kleine gemeenten zich die luxe permitteren? Is de resterende capaciteit voldoende deskundig om de uitvoering te begeleiden?

Effectieve democratische controle op de regionale dienst is via de tussenstap van de gemeenschappelijke regeling weliswaar mogelijk, maar op z'n minst lastiger en meer op afstand, tenzij de regio's een afzonderlijke bestuurslaag zouden vormen. Men presenteert echter het voorstel mede met het argument, dat de bestuurlijke drukte wordt beperkt. En dan nog, soms valt de regio samen met één of enkele gemeenten: Amsterdam, Rotterdam-Rijnmond; zes keer met een complete provincie: Groningen, Friesland, Drenthe, Flevoland, Utrecht en Zeeland. Hoe zou je dat bestuurlijk evenwichtig moeten oplossen?

De Commissie Mans en het kabinet vinden het blijkbaar niet nodig om hier nu bij stil te staan, omdat het voorstel puur wordt gezien als de instelling van ambtelijke uitvoeringsorganen, die niets anders doen dan de ambtelijke voorbereiding en uitwerking van gemeentelijke beschikkingen en beleid. Dat wringt niet alleen bij bestuurlijke afwegingen, maar nog veel meer bij prioriteitstelling die van gemeente tot gemeente kan verschillen en die opgeteld veel meer capaciteit kan kosten dan de regio beschikbaar heeft. Wie hakt dan de knoop door? Als zulke aspecten niet goed worden doordacht voordat omgevingsdiensten worden ingevoerd, moet worden gevreesd, dat de beoogde slagvaardigheid ten onder zal gaan in gehakketak tussen deelnemende gemeenten en de regionale dienst.

Omdat deze kwesties, hoe je het ook wendt of keert, raken aan de gemeentelijke autonomie, zeker als ze qua vorm en tempo zo dwingend worden opgelegd, is het een illusie om te verwachten, dat de besluitvorming heel snel zal gaan. En gesteld dat 'Mans+' al dan niet geamendeerd de eindstreep haalt, dan krijgen we vervolgens vergelijkbare of ergere mitsen en maren over de uitvoering als zich nu bij de vorming van veiligheidsregio's voordoen. De overdracht van budgetten, personeel, faciliteiten en dossiers bevat tal van voetangels en klemmen, waardoor de daadwerkelijke invoering nog zwaar gefrustreerd kan en zal worden. Er is weinig fantasie nodig om je zo'n tijdrovend traject voor te stellen, dat voornamelijk gepaard zal gaan met zeer veel negatieve energie. Het is funest om de noodzakelijke

25 regionale omgevingsdiensten: grote stappen, gauw thuis?

professionalisering onder een dergelijk gesternte te moeten realiseren. Tijdens de verbouwing moet de verkoop gewoon door gaan, maar het is een illusie om te verwachten, dat je in een zo weinig lonkend perspectief wel de kwalitatieve professionals kunt aantrekken, die we nu maar niet kunnen vinden.

Dé regio bestaat niet

Net zoals de VROM-raad¹ de minister heeft geadviseerd met betrekking tot het regionale ruimtelijk beleid – “*Dé regio bestaat niet.*” en “*Stop bestuurlijke krachtpatserij.*” – roepen ook wij op om regiovorming niet op te vatten als een Haagse vorm van taart snijden. Bij het onderwerp veiligheid is daarvoor wellicht nog iets te zeggen, omdat adequaat reageren op calamiteiten veel meer dan de inrichting en het gebruik van de fysieke leefomgeving zich verdraagt met de *top down* benadering van bevelstructuren.

Mogelijk kost het van onderaf laten ‘ontstaan’ van regio’s op zich te veel tijd, maar dat is te ondervangen zoals wij betogen in “Tijd voor kwaliteit!” We wijzen ook op bestaande logische vormen van regionale samenwerking, die haaks staan op de voorgestelde 25 regio’s. Als voorbeeld van dat laatste noemen we het Knooppunt Arnhem Nijmegen (KAN) dat volgens ‘Mans+’ zou moeten plaatsmaken voor oriëntaties van Millingen tot Vuren en van Lobith tot Nijkerk. Vooral de westelijke delen van deze regio’s zijn helemaal niet op Nijmegen of Arnhem georiënteerd.

Een ernstig tekort van ‘Mans’ en ‘Mans+’ is, dat weliswaar kwaliteitsverbetering wordt beoogd, maar men die min of meer ‘automatisch verwacht van structuur en opschaling. Wat dit betreft kunnen we ons veel beter vinden in de aanvankelijke benadering van de VNG, die in haar visiedocument juist inzette op kwaliteit². Als gemeenten niet kunnen of willen voldoen aan de te stellen kwaliteitscriteria is dat in deze visie een impliciete keuze voor taakoverheveling naar een regionale dienst. Het kabinet ziet dat als een te lange en omslachtige weg, maar stelt daar alleen het niet-realistische machtsdenken van het bij wet verplichten tegenover. Een weg die in onze ogen zeker zo tijdrovend zal zijn en zoals gezegd vooral negatieve energie zal genereren.

Voor sommige verbeteringen is inderdaad kritische massa nodig, maar noch door de Commissie Mans, noch door het kabinet wordt aannemelijk gemaakt, dat deze alleen op het schaalniveau van de 25 regio’s realiseerbaar is. Sterker nog: beide verzuimen tot nu toe kwaliteit op een behoorlijke manier te definiëren, maar doen ondertussen wel voorkomen dat die niet-gedefinieerde kwaliteit op gemeentelijk niveau onvoldoende en op regionaal niveau ‘automatisch’ gehaald wordt. Ook gaan beide volledig voorbij aan andere manieren om tekorten op een lager schaalniveau aan te vullen. ‘Mans’ noemt in hoofdstuk 4.2 wel “Eisen waaraan een goede handhaving van omgevingsrecht moet voldoen”, maar deze zijn buitengewoon abstract geformuleerd met optreden tegen milieucriminaliteit als dominante sturingsfactor.

Dat het overgrote deel van het omgevingsrecht straks weinig met milieu en nog veel minder met milieucriminaliteit van doen heeft ziet men blijkbaar over het hoofd. Door in ‘Mans+’ ook de vergunningverlening over te hevelen naar de regio wordt deze scheefstand nog vergroot. De sturingsfilosofie van de Commissie Dekker, sterk geënt op vertrouwen in ‘de

---

¹ zie: http://www.binnenlandsbestuur.nl/bb/upload/vromraad_tcm25-925434.pdf

² In de definitieve “VNG-bijdrage aan het debat over de uitvoering van de leefomgevingstaken” speelt kwaliteit nog steeds een rol, maar VNG en IPO zijn de laatste tijd niet erg consistent in de wijze waarop zij deze in steek willen vertalen naar de uitvoeringspraktijk.

25 regionale omgevingsdiensten: grote stappen, gauw thuis?

markt', is door het kabinet omarmd, maar voor de milieuwereid geldt kennelijk een heel andere bejegening. 'Mans' is met enige overdrijving op te vatten als georganiseerd wantrouwen, 'Dekker' als amper georganiseerd vertrouwen. Hoe daarin integraliteit moet worden gevonden is vooralsnog een raadsel. Daarnaast beveelt 'Dekker' aan de bouwtechnische toets als gemeentelijke taak te schrappen en zal de uitvoering van dit idee de kersverse omgevingsdiensten dus al snel opzadelen met een forse hoeveelheid overtollig personeel. Ook geen toonbeeld van goede afstemming...

De 'milieubrill' van 'Mans' ziet ook vooral op het bedrijfsleven als focus van de 'VROM-taken', terwijl in andere delen van het Wabo-domein, zoals de bouw ook de burger heel prominent aanwezig is. De dienstverlening naar de burger, gevoed door bijvoorbeeld de commissie Jorritsma en het concept van de 'excellente dienstverlening', pleit juist voor lokale positionering. Meer zal de focus moeten liggen op de organisatie van de samenwerking binnen het backoffice om zo de kritische massa en daarmee de kwetsbaarheid te verkleinen.

De plussen en minnen van 'Mans'

Ons eerste pleidooi is om de veranderingen in een behapbare fasering door te voeren. We hebben al met grote personele tekorten te kampen binnen het domein van de Wabo, de veranderlast vergt van velen extra inzet en vraagt ook om inzicht en overzicht. Als we alles tegelijk veranderen, verliezen we houvast en dreigen we ook de resterende menskracht kwijt te raken. In het eindplaatje van 'Mans+' zullen we mogelijk met de huidige formatie kunnen volstaan, waarschijnlijk zelfs met wat minder. Maar vooralsnog is het echt alle hens aan dek en hebben we tijdelijk heel veel extra mensen nodig.

Wat is er sterk aan de voorstellen? Om te beginnen spreekt de heldere verdeling van taken, bevoegdheden en verantwoordelijkheden tussen bestuurslagen zeer aan. Het rijk zorgt voor de kaderstelling, provincies zorgen voor de ruimtelijke regie en voor het interbestuurlijk toezicht, en de gemeenten vormen doorgaans het bevoegd gezag. Klip en klaar en perfect aansluitend op de doelen en middelen van de Wabo. Het organiseren van voldoende kwalitatieve en kwantitatieve deskundigheid zal op regionaal niveau beter kunnen. Als je het goed inricht bieden de regio's mogelijkheden om met minder management veel efficiënter en effectiever te werken en zullen er voor medewerkers meer doorgroeimogelijkheden zijn naar hogere of meer specialistische functies. Dat kan naast de mogelijkheid van betere honorering – zeker in vergelijking tot heel kleine gemeenten – gunstige condities scheppen om de juiste professionals aan te trekken, op te leiden, te begeleiden en ze ook vast te houden.

Ook qua verwerking en uitwisseling van informatiestromen, aanschaf, beheer en doorontwikkeling van software en hardware biedt het schaalniveau van de regio voordelen boven dat van de kleine en middelgrote gemeente. Mans en ministers hechten nogal aan de betere waarborgen voor de ketenaanpak en bovenlokale activiteiten. Wij zien dat voordeel ook wel, maar verwijzen wel naar onze kritische noten over de dominante sturing vanuit milieu en in het bijzonder milieucriminaliteit. We zien echter ook een mogelijk nog meer fundamentele aantasting van het Huis van Thorbecke: als landelijke brancheorganisatie pleiten we voor meer uniformiteit in het hanteren van dezelfde wet- en regelgeving aan beide zijden van de gemeentegrenzen en voelen we ons aangesproken door 'Mans', maar tegelijkertijd pleiten we sterk voor 'het aapje op de juiste schouder', waarmee we de bestuurlijke verantwoordelijkheid benadrukken. Die berust bij het bevoegd gezag en moet dus in prioriteitstelling etc. van gemeente tot gemeente kunnen verschillen.

25 regionale omgevingsdiensten: grote stappen, gauw thuis?

Bij de bestaande regionale milieudiensten is daar reeds ervaring mee opgedaan, die leert, dat naast een deels uniform pakket ook een divers pakket aan maatwerk per gemeente kan bestaan: het zgn. ‘Ikea-model’ – uniforme vestigingen met aan de lokale vraag aangepaste producten en diensten op de schappen, maar ‘Mans’ en ‘Mans+’ lijken aan die verschillen geen boodschap te hebben. Zij benadrukken vooral het belang van meer uniformiteit – “grote mate van eenheid in omvang en takenpakket”; idem in “wijze van uitvoering”, enzovoort. Daarnaast noemden we al de feitelijke inperking van bestuurlijke afweging door grotere afstand tussen bestuur en organisatie en doordat kleine gemeenten qua argumentatie niet zullen zijn opgewassen tegen de forse regio’s. Dat is voor professionals wellicht een heel aantrekkelijk perspectief want het lijkt het primaat van vakkennis en regelgeving boven politieke willekeur, maar zo glijden we wel stap voor stap in de richting van het Franse model met de gemeente als uitvoeringskantoor van de centrale overheid. Als we dat willen met z’n allen moeten we dat niet nalaten, maar we moeten ons hiervan wel bewust zijn.

Frontoffice met of zonder inhoud

Meer ruimte voor professionaliteit door opschaling en bundeling van krachten is de helft van het verhaal. De andere helft is dat door het op afstand zetten van de uitvoeringsorganisatie de kennis van de lokale situatie (zoals bodemkwaliteit, grondwater, archeologie, monumentenzorg, welstand, r.o.- en milieubeleid, bijzondere locaties) en de lokale markt (zoals architecten en andere adviseurs, bouwbedrijven, notoire bezwaarmakers en querulanten) verdwijnt. Daar moeten we niet onnodig romantisch over doen, maar ook niet te gemakkelijk aan voorbijgaan. Het gebruik van deze kennis en contacten kan van grote invloed zijn op de voortgang van processen en projecten.

Vooraf in de beleidsvoeding en in vooroverleg is wisselwerking tussen beleid en uitvoering van groot belang en dat wordt door opschaling naar het nu voorgestelde niveau ernstig bemoeilijkt. Het zelfde geldt voor de interactie tussen de toetsers en toezichthouders bij de regionale dienst en de gemeentelijke juristen die bij bezwaar en beroep of bij handhavingsacties aan zet zijn. Of moet die capaciteit ook worden overgeheveld naar de omgevingsdienst? Denkend aan sommige voorgestelde regio’s doemen bovendien grote reisafstanden en lange reistijden op, die het werk zeker niet zullen vereenvoudigen en de kosten niet verlagen. Het zal in zulke regio’s onvermijdelijk blijken te werken met gebiedsteams om te zorgen, dat de betrokkenheid niet afneemt, dienstverlening daadwerkelijk gestalte krijgt en de kosten beheersbaar blijven. Kortom: maatwerk!

Vanuit VROM is al op de Dag van de Wabo gesteld, dat het ‘*frontoffice*’, het loket, natuurlijk bij de gemeente blijft. Dat klinkt mooi, maar welke handelingen vinden daar plaats? Algemene voorlichting? Administratieve intake? Ontvankelijkheidstoets? Planinhoudelijke communicatie? Meer en meer gemeenten hebben de ervaring, dat je eigenlijk je beste medewerkers nodig hebt om zo’n ‘*frontoffice*’ adequaat in te vullen. In kleine en grote gemeenten gebeurt dat door een soort afroep of wisseldienst met of vanuit het ‘*backoffice*’. Dat is mooi als dit in hetzelfde gebouw zit, maar met genoemde reisafstanden is dat niet meer het geval. Typisch een voorbeeld waarbij een doelstelling van de Wabo – een meer klantgerichte werkwijze – op de achtergrond is geraakt.

Wij weten natuurlijk ook wel dat het ‘*frontoffice*’ niet alleen de fysieke balie is maar het domein van *multichannelling*. Als het LVO – de Landelijke Voorziening Omgevingsloket – gaat lukken zullen vooral grote en complexe projecten via dat digitale kanaal binnenkomen en meer en meer ook worden afgehandeld. Terecht ziet het kabinet ook daar betere kansen in de krachtenbundeling in 25 diensten in plaats van de 500 verschillende instanties, die nu delen

25 regionale omgevingsdiensten: grote stappen, gauw thuis?

van het werk doen. En verdergaande deregulering door toepassing van Algemene Maatregelen van Bestuur zal ook het aantal kleine aanvragen doen afnemen, die alleen al qua investeringsniveau voorlopig buiten de digitalisering zullen blijven. Niettemin zal zeker in aantal deze stroom vooralsnog substantieel zijn en zal dit deel van de ‘klanten’ het op afstand zetten van de toetsingsexpertise niet als een verbetering ervaren.

Als dat het effect van de Wabo inclusief omgevingsdiensten zou zijn, schieten we met z’n allen het doel van deze mega operatie voorbij. Dat willen gemeenten niet, dat wil uiteraard de ministers niet en dat is al helemaal niet waar burgers en bedrijven op zitten te wachten. Je kunt dat wel weer gaan compenseren door bij de voorgestelde regiovorming toch de benodigde – forse! – capaciteit op gemeentelijk niveau te behouden, maar dan zijn we al met al voorspelbaar veel duurder uit en nemen de lasten eerder toe dan af.

Tot slot

Wie dit document als zodanig leest, vindt vooral kritisch commentaar en zal zich afvragen wat wij dan wel als oplossing voorstaan. Op pagina 4 verwezen we reeds naar “Tijd voor kwaliteit!”, de titel van een voorstel, dat we in briefvorm hebben aangeboden aan de ministers van VROM en WWI. Daarin doen wij uit de doeken hoe naar onze mening de geschetste problematiek kan worden aangepakt op een wijze die het hiervoor verantwoordelijke bevoegd gezag direct aanspreekt. Dit document is een bijlage bij genoemde brief van dezelfde datum.

Het bestuur van de Vereniging Bouw- en Woningtoezicht Nederland.

Voor nadere informatie:

Gert-Jan van Leeuwen, directeur

T 010-4897495

E gjvl@vereniging-bwt.nl